

‘We zijn met z’n allen maar zo kort op de wereld. De vraag is of we ons in die tijd moeten richten op dat wat ons scheidt, of dat we moeite moeten doen – en blijven doen – om overeenkomsten te vinden, om ons te concentreren op de toekomst die we voor onze kinderen willen en om de waardigheid van alle mensen te respecteren.’

Barack Obama (president VS 2009-2017)

Hoe lang blijven we nog domme ganzen?

Uitgegeven in eigen beheer met de hulp van Brave New Books.

Eerste druk: okt 2018

ISBN 9789402179859

Versie 20181014

[www. dommegansen.be](http://www.dommegansen.be)

jan.lhoest@skynet.be

Inhoudsopgave

	Inleiding	6
1	Slechte voorbeelden (rechtvaardigheid)	8
2	Shoppen (consumptie)	11
3	Parfums (politieke voorkeur)	14
4	Sponsoring (goede doelen)	15
5	Schone schijn (centocratie)	17
6	Kille lakens (zelfdoding)	23
7	Vaste gewoontes (veranderen)	25
8	Brief aan Donald (Trump)	28
9	Verdeel en heers (regionalisering)	35
10	Blokbeesten en feestvarkens (slim & lui)	46
11	Jobs, jobs, jobs (goed bestuur)	49
12	Trojaanse paarden (internationale instellingen en verdragen)	51
13	Sexy namen (Belgisch)	57
14	Domme ganzen (kapitalisme)	59
15	Leiders en koster (leadership)	67

16	De papieren tijger (VN)	75
17	Schildpadden en piraten (verkeer)	79
18	Slakken (ruimte en tijd)	82
19	Fake news (media)	86
20	Kosters en burgers (kloof tussen burger en politiek)	89
21	Uncle Sam (USA)	94
22	Achilleshielen (één persoon, één stem)	101
23	De verkeerde reflex (globalisatie)	105
24	Transfers (solidariteit)	108
25	Witte raven (professioneel gedrag)	116
26	Big brother (totalitaire staat)	124
27	Oorlogje spelen (oorlog)	137
28	Fun (humor)	141
29	Caesar (belastingen)	144
30	Trollen (sociale media)	151

31	Wijfjes (de vrouw)	154
32	Mazelen (nationalisme)	159
33	De boom (erfzonde)	164
34	Paspoorten (identiteit)	166
35	De Bijbel (geven)	172
36	Farizeeërs (migratie)	174
37	De loteling (volksdemocratie)	180
38	Schaamlapjes (kerk)	186
39	Het slechte rapport (state of the world - 2017)	188
40	Toeval (geluk)	194
	Geciteerde auteurs/bronnen	199

Inleiding

Veertig opiniestukjes over van alles en nog wat: van wijfjes over democratie en geluk tot Trojaanse paarden en de mazelen.

De mening, zonder blad voor de mond, van een eigenzinnige burger over het tragikomisch schouwspel dat hij waarneemt begin 21e eeuw.

Hopelijk zetten ze de lezer aan tot reflectie of roepen ze soms een vraagje op zoals 'Hé, ik denk er anders over, waarom?' of 'Zijn we wel goed bezig?' En toveren ze soms een glimlachje op zijn gezicht.

De rode draad door dit boek is mijn bescheiden poging een antwoord te zoeken op vragen als:

Wat is de zin van het leven?

Zou het anders, beter kunnen?

Zouden we ons kunnen bevrijden van het economische gewauwel en fundamentalisme?

Ondanks deze vragen, is dit een apolitek boek in de klassieke zin van het woord. Ik ben vrij, totaal onafhankelijk, niet partijgebonden en ga stemmen omdat het moet. Ik zou zelfs niet weten welke partij aan te raden omdat ze tenslotte allemaal, in meer of mindere mate, slippendragers van het marktfundamentalisme zijn.

Ik ben niet links, rechts, onder, boven, centrum, pro of contra. Hou er niet van achter vlaggetjes te lopen. Ca m 'emmerde!

Dit boek is een pleidooi voor een betere, rechtvaardige en solidaire wereld voor en met iedereen, zonder exclusieven en zonder onderscheid, zonder grenzen. Een wereld waar het algemeen belang primeert op kille economische belangen.

Dit is mijn enige toetssteen, mag dat?

Mens word je door het contact met anderen. Daarom wil ik alle personen bedanken die me hebben geïnspireerd en het me dus mogelijk hebben gemaakt deze stukjes te schrijven. Het zijn er te veel om hen allen met naam te noemen. Diegenen die me het meest geïnspireerd hebben koester ik in mijn hart, in stilte. Omdat ik weet dat zij het weten...

Toch wil ik er twee uitlichten. Eentje die me het leven schonk, en eentje die me liefde en twee toffe kinderen schonk.

DANK.

1 Slechte voorbeelden

Herinner je je schooltijd nog? Heb je ooit meegemaakt dat een schoolmaatje meer mocht dan jij, of minder zwaar gestraft werd dan jij voor hetzelfde kattenkwaad? Dat was niet zo leuk, hè? En het maakte je waarschijnlijk boos en opstandig.

En dat gebeurt vandaag nog steeds in de peupertuin van de wereld, waar sommige landen meer mogen dan andere of minder zwaar gestraft worden dan andere. Een doorn in het oog van veel mensen en landen. Deze dubbele moraal of 'twee maten en twee gewichten-politiek' scoort hoog, zeer hoog op de as van het kwaad (*'axis of evil'*).

Want net als racisme en nationalisme druist een 'twee maten en twee gewichten-politiek' in tegen artikel 1 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, dat stelt dat alle mensen vrij geboren worden en op dezelfde manier moeten worden behandeld. En dit indruisen, is volgens mij de oorsprong van heel wat frustraties en kwaad in de wereld. Het is een krachtige voedingsbodem voor weerstand, aanslagen, terrorisme, revolutionaire gedachten, opstanden, enzovoort.

De Franse Revolutie, die ons onder andere het fantastische kompas '**Liberté, égalité, fraternité**' gegeven heeft, is ontstaan uit frustraties met de 'standenmaatschappij', een typisch voorbeeld van twee maten en twee gewichten.

Terug naar vandaag. Neem nu de hele discussie over massavernietigingswapens.

Waarom mogen sommige landen kernwapens bezitten en andere niet? Waarom mag een narcistische gek als Trump met kernwapens 'spelen' en de even knettergekke Kim Jung-un niet?

Ga uit van de gedachte 'De wereld is mijn dorp' en denk dan eens diep na. Waarom de een wel en de ander niet? De enige juiste uitkomst is: ofwel iedereen mag kernwapens bezitten – wat ik uiteraard niet propageer – ofwel niemand mag nog zulke wapens bezitten (mijn voorkeur). Objectief gezien is er echt geen enkel argument waarom de een dit wel, en de andere het niet zou mogen!

Waarom mogen de VS en Israël bijvoorbeeld alle VN resoluties aan hun laars lappen, en moeten anderen ze scrupuleus volgen op straffe van bedolven te worden onder de sancties... of bommen?

Laten we eerlijk zijn, gezien vanuit andere delen van de wereld en culturen moet het toch overkomen alsof het Westen altijd meer mag? Wat een arrogantie en minachting. Zou jij blij zijn als je buur meer mag dan jij?

**Op basis van welk moreel gezag lezen wij
anderen, die niet zo wild zijn van onze
economische dictatuur, de les?**

Waarom denken wij toch steeds dat ons Westerse systeem superieur is aan andere systemen en dat we ons daardoor meer mogen veroorloven?

Waarom moeten internationale verdragen, akkoorden en resoluties onvoorwaardelijk gelden voor anderen, maar niet voor het Westen?

Welk voorbeeld geven we aan jongeren? Ook zij zien dat er met een dubbele moraal gewerkt wordt. Waarom zouden zij zich dan aan de (overigens overdreven) 'regels' houden? Hoe geloofwaardig klinkt ons holle pleidooi voor een groter normen- en waardenbesef in deze wereld? Is het bijvoorbeeld zo verwonderlijk dat als 'imam' Trump oproept tot "*grab 'em by the pussy*", ze zijn voorbeeld volgen? Of als onze Donald twittert 'opkuisen', dat zij 'de boel' dan ook maar gaan 'opkuisen' (cfr rellen met jongeren in onze grootsteden)? Een kwestie van het 'goede voorbeeld' volgen!

Ja, waarom? Moet werkelijk alles wijken voor de heilige koe van de vrije markteconomie, voor economische belangen? Denken we superieur te zijn aan anderen?

Ergens is het eigen aan het nietige van de mens om alles te beoordelen naar zijn eigen maatstaven. Arthur Schopenhauer, de Duitse 19^e-eeuwse filosoof zei hierover: *'Everyone takes the limits of his own vision for the limits of the world.'* Alsof onze maatstaven de enige juiste zijn. Uiteraard is dat niet zo. Als je kijkt naar de wereld met open ogen, zie je veel diversiteit, diversiteit die het leven juist aangenaam en boeiend maakt.

Naar analogie met het gezegde 'Alle wegen leiden naar Rome' zou ik zeggen: 'Al onze wegen, hoe verschillend ook, leiden naar de dood'. Dit zou ons ertoe moeten aanzetten om nederig te zijn over 'onze' weg en dingen te leren relativeren en soms te durven af wijken van 'onze' weg.

2 Shoppen

Consumenten, verenig u!

Ik denk dat dit de enige manier is die we hebben om op vreedzame wijze iets te doen aan de dictatuur van de 'economische belangen'.

Weet je, staken heeft veel van zijn kracht verloren sinds arbeid veel minder schaars geworden is door de technologische vooruitgang en globalisatie. De tijd van de beroemde spotprent '*Gansch het raderwerk staat stil, als uw machtige arm het wil*' van Albert Hahn (1903, spoorwegstaking in Amsterdam) is lang voorbij. Zoals ook massaal betogen tegen oorlogen of andere onrechtvaardigheden niet veel uithaalt. Denk aan Irak.

Bovendien houden Westerse centocratieën (zie hoofdstuk 5, 'Schone schijn') steeds minder rekening met de mening van de meerderheid en hollen ze de kracht van het stemrecht en stakingsrecht steeds verder uit.

Hun geweten reikt niet verder dan hun portemonnee. Vandaar dat we mijns inziens meer en meer gebruik moeten maken van onze koopkracht, om niet of anders te kopen.

Ons economisch systeem leeft alleen maar bij de gratie van wat we consumeren. En als we die kracht bewust met z'n allen beter benutten, kunnen we krachtiger invloed uitoefenen op het beleid. Charismatisch leiderschap en sociale media moeten dit ergens toch mogelijk maken.

Als bijvoorbeeld al diegenen die ooit tegen de oorlog in Irak waren, geen producten meer hadden gekocht van ondernemingen die heulden met het oorlogszuchtige Bush-regime, zou dit waarschijnlijk veel meer effect gehad hebben dan de massale betogingen tegen die oorlog. Want op het geweten van zulke regimes inspelen helpt niet. Ze knijpen waar het pijn doet – hun portemonnee – waarschijnlijk wel.

Idem dito voor ondernemingen die onethisch ondernemen: kinderarbeid, fiscale fraude, erbarmelijke arbeidsomstandigheden, uitbuiting, schending van het recht op vrije meningsuiting, enzovoort. Als we zouden besluiten geen producten meer te kopen van dergelijke ondernemingen zouden die rapper geneigd zijn hun gedrag aan te passen – een kwestie van kostenbesparing versus omzetverlies!

Met onze koopkracht kunnen we de economische belangen, de heilige koe van centocratieën, treffen in hun portemonnee en dat is ten slotte de enige taal die dit systeem verstaat. *'Money, stupid'*, weet je wel.

Leidt dit niet tot massale werkloosheid? Nee, want het gaat er niet om om niets te kopen; je koopt alleen geen producten meer van bepaalde ondernemingen. Met andere woorden, dit kan enkel leiden tot een verschuiving van de productie (=werkgelegenheid) van het ene bedrijf of land naar het andere.

Vroeger was ik een goede klant van Ralph Lauren (VS). Haast al mijn polo's droegen hun label. Tijdens de Irak-crisis besloot ik echter te stoppen met het kopen van Ralph omdat ik niet wilde collaboreren met het misdadige Bush-regime, net zomin als met het Trump-regime vandaag. Sindsdien koop ik polo's van andere merken, zoals Armani (Italiaans). En zo blijft de productie in China, verhuist de omzet van Ralph (VS) naar Giorgio (Italië) en blijft de winst waarschijnlijk in Panama!

In centocratieën moeten we dus meer van onze koopkracht gebruikmaken als we het beleid willen beïnvloeden. Het kiezen van politici is hier minder belangrijk dan het kiezen van producten. Door producten te kiezen van ondernemingen (regimes) waarvan het beleid meer overeenstemt met onze waarden kunnen we als burger meer invloed hebben op dit beleid.

Oftewel, van 'Wiens brood men eet, diens woord men spreekt' moeten we evolueren naar 'Wiens woord men deelt, diens brood men eet'.

Vandaar mijn oproep: consumenten verenig u!

3 Parfums

Welke politieke stal kan mij bekoren?

Da's makkelijk: geen enkele.

Hoewel ik soms een 'varkentje' kan zijn, wil ik sowieso echt niet op stal! Ik wil mijn horizon door niets laten beperken.

Bovendien, alle stallen stinken. En geen enkel parfum kan me bekoren.

Om me te verleiden moet dat parfum reken naar vrijheid. Gelijkheid. Broederlijkheid en solidariteit. Respect voor de ander. Rechtvaardigheid. Integriteit. Tolerantie. Ruimdenkendheid.

En er moeten goede bestuurders in de stal zitten.

Spijtig genoeg is er vandaag de dag geen enkele partij die nog maar in de verste verte aansluit bij mijn politiek-maatschappelijke overtuiging.

Mocht er zoiets bestaan als een vrijzinnige, progressieve, vooruitziende partij gebaseerd op bovenstaande waarden, dan kreeg ze waarschijnlijk mijn stem.

Eigenlijk zou ik dus blanco moeten stemmen. Maar dat zou neerkomen op heulen met de grootste partij die aan de macht is, en dat zou pas doodzonde zijn! En hoewel ik al genoeg zondig, stem ik dan maar op een partij die het minst mijn moreel kompas verdraait.

4 Sponsoring

Sponsor jij weleens goede doelen?

Ik wel, en graag zelfs, omdat ik mijn (financiële) steentje wil bijdragen aan een betere wereld. Maar er zijn wel voorwaarden aan verbonden.

Ik sponsor 'goede doelen' waarmee ik me kan vereenzelvigen, zoals verenigingen die actief zijn in de armoedebestrijding, natuurbehoud, dierenwelzijn en onderzoek naar ziekten.

Het moet gaan om verenigingen die minimaal nationaal of breder opereren en die iedereen helpen, zonder onderscheid van woonplaats, kleur, taal, religie of neusbreedte...

En om verenigingen die geen nutteloze kosten maken door hun structuren te splitsen per regio bijvoorbeeld, zelfs niet als ze daartoe gedwongen worden om lokale overheidssponsoring te kunnen verkrijgen.

Waarom die criteria? Omdat ik solidair wil zijn met iedereen (geen wij/zij-verhaal). Trouwens, de federale overheid (alle inwoners dus) financiert mede mijn gift (in de vorm van belastingaftrek), en ook daarom is het niet meer dan normaal dat minimaal alle landgenoten op de een of andere manier kunnen genieten van mijn gift. Verder wil ik geen cent geven voor de nutteloze kosten die zulke verenigingen maken.

Zo sponsorde ik vroeger het Rode Kruis België. Sinds hun opsplitsing in een RK Vlaanderen en RK Wallonië, ben ik ermee gestopt. Ik hoor je al denken: dan kun je toch je bedrag halveren en beide organisaties steunen? Dat zou kunnen, maar betekent wel meer

rompslomp: twee overschrijvingen, twee fiscale attesten. En er blijft dan sowieso minder over van mijn gift, omdat hun structuurkosten nu hoger liggen. Neen dus. Splitsen is niks meer aan sponsoring mijnentwege!

Politiek getinte verenigingen komen uiteraard ook niet aan bod. Het zijn geen goede doelen en ze dienen het algemeen belang niet. Mijn beste vriend is politicus, maar hij weet dat ik niet voor hem stem noch activiteiten van zijn partij zal sponsoren. Trouwens, vereenzelviging met zijn partij is in de verste verte niet mogelijk, omdat die nog veel verder af staat van mijn waarden dan de partij waar ik noodgedwongen bij gebrek aan beter op moet stemmen!

Waarom blijven wij dan vrienden? Omdat hij een toffe kerel is, eerlijkheid het langste duurt en andersdenkenden een bron van geestelijke verruiming en verrijking zijn.

5 Schone schijn

Democratie is, volgens VanDale, een 'staatsvorm waarin het volk (door vertegenwoordigers) zichzelf regeert en vrijelijk zijn meningen en wensen kan uiten'.

Deze bestuursvorm vindt zijn oorsprong in de Griekse oudheid. Het woord zelf komt dan ook van de Griekse woorden *dèmos* (volk) en *kratos* (heerschappij).

In België leven we in een representatieve democratie. Om de zoveel jaar kiezen wij vertegenwoordigers (politici of koster) die het land besturen in onze naam.

Verschraling van de democratie

Het bovenstaande is de theorie, maar in de praktijk gaat het er allemaal wat minder democratisch aan toe.

Een paar voorbeelden om dit te illustreren.

In dit complexe land werkt men soms met gewaarborgde vertegenwoordigingen op een bestuursniveau. Met andere woorden: een minderheid krijgt meer 'macht' (postjes) dan haar aandeel in de bevolking die bestuurd wordt. Te denken valt bijvoorbeeld aan de gewaarborgde Vlaamse vertegenwoordiging in Brussel. Echt democratisch kun je zoiets moeilijk noemen.

Soms wordt de 'volkswil' zelfs volledig genegeerd, denk aan de vaudeville rond Linkebeek.

Of neem nu de verkiezing van het federale parlement, toch het beslissingsorgaan in ons land dat toeziet op belangrijke kwesties die het ganse land betreffen zoals belastingen, sociale zekerheid, enzovoort. Kan iemand me vertellen waarom mijn keuzevrijheid bij de verkiezing van dit parlement beperkt wordt en ik in mijn Vlaamse hokje moet blijven? Waarom mag ik niet stemmen op wie ik wil, zelfs al is dit een Waalse of Brusselse partij? Deze schandelijke bekrompenheid is niet echt democratisch!

Duur wanbeleid: hoelang blijven we dit nog slikken?

Na lange en moeizame onderhandelingen hebben de 4(!) energieministers van dit land eindelijk een energiepact gesloten. Hierin bevestigen ze hun voornemen om de kerncentrales te sluiten tegen 2025, zoals het in het regeerakkoord van de Regering-Michel I staat. Helaas, het was maar bezigheidstherapie!

Want dan komt er plots een stamhoofd van een van de regeringspartijen doodleuk vertellen dat hij, samen met de industrie, niet akkoord is en dat alles moet worden uitgesteld tot 2019 (nieuwe verkiezingen). Waarom komt hij niet op voorhand met zijn dictaten, zodat al dat nutteloze werk vermeden had kunnen worden? Ach, nu begrijp ik het: met deze regering zou het anders worden!

Waarom blijven wij als burger de zoveelste soap aanzien en sponsoren?

Ceci n'est pas une blague !

In een democratie zou je toch mogen verwachten dat er geen dingen opgelegd worden als de meerderheid van de bevolking het er niet mee eens is; tenzij het in het algemeen belang is van de huidige en toekomstige generaties. Dat zou zo moeten, maar dat gebeurt niet in de participatie die we nu kennen. Het uitstellen in december 2017 van het energiepact is hiervan een goed voorbeeld (zie kadertekst). De overgrote meerderheid van de bevolking (en partijen) is het eens met een kernstop in 2025, en toch beslist één partij in het kielzog van de industrie er anders over! Een voorbeeld van slecht bestuur en van het negeren van de democratie.

En participatie zelf is niet altijd zo democratisch. Een partij is partijdig (en dat is normaal), wil haar macht bestendigen en denkt dus in de eerste plaats aan de volgende verkiezingen, iets wat niet zo noopt tot beslissingen in het algemeen belang. Zo maken we vandaag de dag mee dat ministers er doodleuk op los liegen... zonder risico op sancties. Sancties zouden immers electorale voordelen voor de een, en nadelen voor de andere kunnen hebben. En daarom leggen we die maar niet op, moedig als we zijn. Maar is het beliegen of niet-correct informeren van het parlement, en dus het volk, democratisch? Verdienen we geen koters die boven elke twijfel verheven zijn?

In een participatie dingen de partijen om de stemmen van de burgers. En wie heeft de kans de meeste zieltjes te veroveren? Heel vaak zij die hun 'boodschap' het beste kunnen verkopen aan een zo groot mogelijke groep mensen. De kiezer is immers makkelijk beïnvloedbaar en denkt meestal ook niet verder dan zijn eigenbelang.

En wie kan meestal het beste zijn boodschap verkondigen? Zij die de meeste middelen hebben. Reclame kost nu eenmaal veel geld in onze mediageile maatschappij. En wie heeft de meeste middelen? Ofwel zij die al groot en rijk zijn en/of die door de 'economische belangen' openlijk of stiekem gesteund worden. Ook de media, zelf in handen van economische imperia, spelen het spelletje mee en zalven politici die de economische belangen dienen, en slaan hen die uit de pas durven lopen.

Al jaren lees ik *De Standaard*, maar gelukkig laat ik me niet beïnvloeden door hun subtiel voortrekken van sommige partijen... Is dit democratisch?

Elders in dit boek kun je lezen hoe de achilleshiel van het stemrecht (hoofdstuk 22) de troef is voor populisten en andere figuren met niet zulke goede bedoelingen. Democratisch naar de letter, maar zeker niet naar de geest!

Om af te sluiten, voor wat het waard is. Jaarlijks publiceert het Britse weekblad '*The Economist*' een 'Democracy Index'. In 2017 bekleedden we de 35ste plaats! Zelfs landen als Costa-Rica en Botswana scoorden beter! Toch niet iets om trots op te zijn.

Schijndemocratie

En tenslotte de ware vraag: telt onze mening echt, of leven we meer en meer in een schijndemocratie die haar blazen oppoetst door regelmatig verkiezingen te organiseren?

In zijn boek, *'De eendimensionale mens'* (1964), betoogt de Duitse filosoof Herbert Marcuse dat de burger keuzevrijheid denkt te bezitten, maar dat hij in werkelijkheid in toom wordt gehouden door een onderdrukkend systeem. En dit systeem is het kapitalistische Westerse marktdenken, of dat van de 'economische belangen'. De mens moet werken, kopen en in de pas lopen (zie hoofdstuk 14 over 'Domme ganzen'). En ons daarin stimuleren is de taak van de politici in opdracht van de onzichtbare handen van de 1 procent: de 1 procent van de mensen die meer dan de helft van de wereldrijdommen bezitten. En weliswaar anekdotisch, maar toch illustratief, kun je soms de meest extreme partijen samen zien keuzen in de luwte van een goed restaurant in het gezelschap van vertegenwoordigers van die 1 procent.

Democratie wordt in het Westen inderdaad meer en meer een hol woord. Het dient enkel ter legitimatie van een beleid dat bedoeld is om de economische belangen van een minderheid te behartigen.

Dat beslissen in functie van economische belangen zich weinig aantrekt van het algemeen belang moge duidelijk blijken uit bijvoorbeeld de evolutie van de armoede in de wereld.

De kloof tussen arm en rijk groeit zienderogen, ook en zelfs sneller in het democratische Westen. In de modelstaat, de VS, wordt één op de vier mensen geboren in armoede. Is dit democratie?